

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕
ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วเป็นตัวยุ่งทั้งนั้น

สรูปทองคำ ดอลลาร์และกฐินวันที่ ๘ วานนี้ ทองคำได้ ๑ บาท ดอลลาร์ได้ ๑๑๐ ดอลล์ กฐินทองคำได้ ๓๘๖ กอง กฐินเงินสดได้ ๑๖๕ กอง รวมเป็น ๕๕๑ กอง รวมทองคำทั้งหมดได้ ๕,๒๕๐ กิโลกรัม กฐินทองคำ ๘๔,๐๐๐ กองนั้น กฐินทองคำได้ ๓,๔๖๑ กอง เท่ากับน้ำหนักทอง ๑๓ กิโล ๑๐ บาท ๒ สลึง กฐินเงินสดและเช็คได้ ๑๑,๐๕๐ กอง เท่ากับเงินสด ๑๗,๖๖๔,๐๐๐ บาท รวมกฐินทองคำทั้งหมดได้ ๑๕,๕๐๑ กอง ยังขาดอยู่อีก ๖๙,๔๙๙ กอง

คราวนี้เรารวบรวมหัวใจคนทั้งชาติเราเข้าสู่จุดทองคำจุดเดียวสิบตัน รวมทุกคนนะหัวใจเรา อะไร ๆ รวมเข้ามาเป็นทองคำ ๆ เพื่อให้เข้าตามจุดมุ่งหมายของเรา อันนี้สำคัญมากในหัวใจของชาติไทยเรา เวลาที่อยู่ที่ทองคำน้ำหนักสิบตันที่จะยกชาติไทยของเราขึ้น ด้วยทองคำน้ำหนักสิบตันนี้ ขอให้พากันพยายาม เราก็อุตส่าห์เต็มที่แล้วกับพี่น้องทั้งหลาย เรียกว่าสุดกำลังเหมือนกัน เต็มเหนี่ยว จากนั้นแล้วเราก็กายไปเลย พูดจริง ๆ เป็นยังงี้เป็นยังงั้นนะนี่ไม่เหมือนใคร พอปล่อยปล่อยผิงเลยทันที ขาดสะบั้นไปหมดเลย เวลาติดต่อกันโยงก็เป็นอย่างที่ว่านี้แหละ พอว่าเลิกเท่านั้นปัดเดียวขาดสะบั้นไปเลยไม่มีอะไรเป็นอารมณ์ ฟังให้ชัดเจนนะ หมดทันทีเลย ไม่มีอะไรเหลือในโลกธาตุ

สุญญโต โลภ อเวกขสุ เป็นอยู่แล้ว เป็นแต่แยกเอา สุญญโต นี้ออกมาเป็น นั้นเป็นนี่ไปเท่านั้นเอง พอปล่อยพับนี้เข้าผิงเลย สุญญโต โลภ ทันที เรียกว่าสมบุรณ์ ไม่มีกิริยาออกใช้ นี่ละธรรมพระพุทเจ้าสอนโลก แล้วมาสอนเมืองไทยเรามันเป็นยังงี้ เอามาพิจารณาให้ดีนะ ธรรมพระพุทเจ้าที่ท่านสอนพระโมฆราชว่า สุญญโต โลภ อเวกขสุ โมฆราช สทา สโต จนท่านได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ เป็น สุญญโต โลภ ขึ้นมาตามพระโอวาทของท่าน แล้วประกาศก้องมาจนกระทั่งทุกวันนี้ นั่นละ สุญญโต โลภ โลภว่าง ว่างจากกองทุกข์ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ขึ้นชื่อว่าสมมุติแล้วเป็นตัวยุ่งทั้งนั้น มีมากมีน้อยยุ่ง รวมเข้ามาสู่ใจจึงรู้ได้ชัด

เรื่องโลกเรื่องสงสารกว้างขวางก็จริง ใจเที่ยวกวาดเที่ยวต้อนมาหมดมาแบกอยู่ที่นี่ เวลาทางนี้เปิดออกปล่อยออกสลัดออกแล้วค่อยเบาไปจางไป ๆ ข้างนอกจางไปข้างในเหลือน้อยเข้ามา ชำระเข้ามา ๆ ตีเข้ามาเผาเข้ามา สุดท้ายก็ยังเหลืออยู่ที่เรียกว่ากิเลสละเอียดสุด นั่นละคือสมมุติละเอียดสุด ตัวยุ่งละเอียดสุดอยู่ตรงนั้น พอตัวนี้ขาด

บิ๊ปที่นี้พุ่ง หมดเลย กิเลสนั้นละคือตัวสมมุติ รากเหง้าแห่งความสมมุติทั้งหลายคือ กิเลส มันจะทำให้ยุ่งเหยิงวุ่นวายทั้งหลายเหล่านี้มีแต่กิเลสออกกว้านทั้งนั้นนะ พอดีมันเข้ามา ๆ ด้วยธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงสอนแล้ว มันจะค่อยลดลง ๆ ขาดลง ๆ หดเข้ามา ยังเหลือเท่าไรเผากันเข้ามา ๆ ก็มาอยู่ที่ใจ มารวมอยู่ที่ใจ ใจเป็นผู้แบกหามกองทุกข์ทั้งหมด

ในสามแดนโลกธาตุนี้ใจเท่านั้นเป็นผู้แบกกองทุกข์ทั้งหมด เมื่อกองทุกข์ถูกเผาเข้ามาด้วยอรรถด้วยธรรมแล้วก็จางไป ๆ ขาดไป ๆ เหลือเข้ามาเท่าไรก็เผาเข้ามา ๆ จนกระทั่งถึง อวิชชาปุจฉยา สงฺขารธา นี้รากเหง้าแห่งสมมุติ รากเหง้าแห่งกองทุกข์ทั้งหลาย ความวุ่นวาย รวมอยู่ที่นี้หมด พออันนี้ขาดบิ๊ปเท่านี้หมด ไม่มีอะไรเลย เรียกว่าสมมุติหมดสิ้นโดยประการทั้งปวงจากหัวใจของผู้บำเพ็ญ จากนั้นมาแล้วสมมุติไม่มี นั่นละท่านว่า สุนฺญโต โลภํ คือมันว่างออกหมดจากสิ่งทั้งหลาย ในหัวใจไม่มี แต่ก่อนหัวใจแบกหามเอาไว้ พอใจสลัดออกหมดแล้วว่าง โล่งหมดเลย นั่นละสมมุติหมดในจิตใจของพระอรหันต์ท่าน หมดจุดนั้น จุดอวิชชาขาดลงไป เรียกว่าหมดโดยสิ้นเชิง ที่นี้ยังเหลืออยู่ก็คือธาตุชั้นที่เกี่ยวโยงกันอยู่ อันนี้ไม่ได้เข้าไปชิมซาบจิตใจท่าน มันหากแสดงอยู่ในกิริยาของมัน ไม่มีความหมายในตัวเองนะ

เช่น สังขาร วิญญาน อะไรเหล่านี้ เรียกว่าชั้น ๕ มันอยู่ในรูปชั้นนี้ รูปชั้น เวทนาชั้น สัญญาชั้น สังขารชั้น วิญญานชั้น อยู่ในชั้นห้า ส่วนเวทนาชั้นนี้ ก็มีอยู่ในชั้นห้าล้วน ๆ ไม่เข้าสู่จิต เรียกว่าเป็นชั้นห้าล้วน ๆ ชั้นของพระอรหันต์ท่านเป็นชั้นห้าล้วน ๆ ไม่มีเข้าไปเจือปนกับจิตได้เลย เป็นคนละฝั่งโดยหลักธรรมชาติ ที่นี้สมมุติในชั้นนี้แหละ ที่ท่านรับผิดชอบอยู่ตั้งแต่ขณะท่านบรรลุธรรมบั้งขึ้นไปแล้ว กิเลสตัวก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวายและกองทุกข์นั้นหมดสิ้นไปโดยประการทั้งปวงไม่มีเหลือ ก็ยังเหลือแต่ชั้นยับเยิบ ๆ

ที่นี้ความรู้ที่ยังครองอยู่นั้น ก็ต้องรับผิดชอบธรรมดา ไม่ได้รับภักอันละ รับผิดชอบ ทราบว่าอันนั้นเป็นนั่น อันนี้ผ่านมา ความรู้ความเห็น อย่างเห็นนั่นเห็นนี้ ได้ยินนั่นได้ยินนี้ผ่านเข้ามา ท่านเพียงรับทราบ เพราะตกเข้ามาแล้วก็ตกไป ๆ เหมือนน้ำตกบนใบบัว ตกพับแล้วตกไปเอง ใบบัวก็ไม่มีเจตนาจะสลัดน้ำ น้ำก็ไม่มีเจตนาที่จะชิมทราบใบบัวหรือไม่ชิมซาบ ต่างอันต่างทำงานของตน น้ำตกลงบนใบบัวแล้วกลิ้งตกไป ๆ นี่แหละที่ว่า ชั้นของพระอรหันต์ที่เย็บ ๆ เหมือนน้ำตกบนใบบัว ท่านแสดงไว้นั้น บางคนอาจจะสงสัย แต่ก่อนเราก็ได้หมดแหละบาลี แต่เดี๋ยวนี้จำไม่ได้ จำได้แต่ กิเลสปฏิกอ อันว่าเปือกตมคือกิเลส ติฏฐติ ย่อมตั้งอยู่ จิตเต ในจิตพระอรหันต์ น จิรติฏฐติ ย่อมไม่ตั้งอยู่ได้นานย่อมกลิ้งตกไป

มันก็เป็นปัญหาอันหนึ่งขึ้นมา พระอรหันต์ว่าสิ้นกิเลสแล้ว ทำไมมีกิเลสที่ไหนมา ตกบนหัวใจท่านอีก นี่ก็เป็นปัญหาอันหนึ่ง ที่ว่าตกไปหมายความว่า ชั้นนี้แหละเข้าไป สัมผัสพบตกไป ๆ ชั้นนี้แหละมันแสดงของมันเหมือนกับน้ำตกลงบนใบบัว ตกปั๊บ กลิ้งปั๊บ ๆ อยู่อย่างนั้น ทีนี้ชั้นนี้แหละที่แสดงในความรับผิดชอบของพระอรหันต์ท่าน มันก็มีลักษณะตกไป ปรากฏขึ้นพบตกไป ๆ นี่ละท่านว่า กิเลสปงโก เปือกตมคือกิเลส กิเลสเป็นพื้นเพของสมมุติมาดั้งเดิม ก็มามีภิกขุอยู่ในชั้นนี้เท่านั้น พอปรากฏขึ้นตกไป ๆ ท่านจึงว่า กิเลสตั้งอยู่ในจิตพระอรหันต์ ย่อมไม่ตั้งอยู่ได้นาน ย่อมกลิ้งตกไป กิเลสก็คือชั้นอันนี้แหละ มันแสดงขึ้นมาในจิตของพระอรหันต์ซึ่งเป็นเหมือนใบบัว แล้วมันก็กลิ้งตกไปของมัน ๆ ท่านว่ากิเลส

ถ้าธรรมดาแล้วท่านไม่ว่าแหละ ภิกขุท่านนั่นเอง เมื่อตั้งเป็นสมมุติขึ้นมาก็เลยกลายเป็นเรื่องทำให้สงสัยว่า พระอรหันต์สิ้นกิเลสแล้ว แล้วมีกิเลสตัวใดมาตั้งอยู่ในจิต พระอรหันต์แล้วตกไป ก็คืออย่างนี้แหละ เหมือนน้ำตกลงบนใบบัว ตกปั๊บกลิ้งตก ๆ นี่ ชั้นนี้ตกลงมาบนใบบัว คือจิตที่บริสุทธิ์ มันผ่านพบตกไป ๆ อย่างนี้แหละ ท่านก็มีเท่านั้น อันนี้เป็นสมมุติสุดท้ายของพระอรหันต์ เรียกว่าเป็นชั้นล้วน ๆ ชั้นนี้ไม่มีกิเลส คือแต่ก่อนเป็นเครื่องมือของกิเลสเพราะกิเลสเป็นเจ้าของตัวการ ทีนี้กิเลสสิ้นไปแล้วอันนี้ก็ไม่มีเจ้าของ ธรรมท่านเป็นเจ้าของ เอามาใช้ทำประโยชน์แต่ท่านไม่ยึด ชั้นนี้จึงเรียกว่า ชั้นล้วน ๆ ไม่มีกิเลส พระอรหันต์ท่านใช้จนกระทั่งถึงวันท่านนิพพาน

พอชั้นหานี้ดับปั๊บลงไปหมดเท่านั้น สมมุติโดยประการทั้งปวง สามแดน โลกธาตุนี้มารวมอยู่ที่ชั้นนี้ พระอรหันต์รับทราบอยู่ที่ชั้นนี้ นอกนั้นปล่อยกันหมด ก็มารับทราบอยู่ในอาการของชั้นทั้งหมดแสดง เช่นอย่างพายุอยู่พากิน พายุหลับ พายุอน พายุขับ พายุถ้ำอันนั้นอันนี้ ภิกขุยับเยิบ ๆ แล้วชอบอันนั้นไม่ชอบอันนี้เป็นเรื่องของชั้นนี้ทั้งนั้น ไม่ได้เป็นเรื่องของจิต

ชั้นนี้มันแสดง จิตเป็นแต่เพียงว่ารับทราบ ๆ ชั้นนี้มันมีของมัน มันเคยแสดงยัง ใจมันก็แสดงตามเดิม เป็นแต่เพียงว่าไม่มีผู้มายึดแล้วก็ไม่ได้สัมผัสซาบถึงใจว่ารักเข้าถึงใจ จิตของปุถุชน รักในชั้นของชั้นนี้ไม่ถึงใจ เป็นภิกขุประจำ เพียงจับได้เท่านั้น จะให้เลยกว่านั้นก็ไม่เลย เช่น ว่ารักหรืออะไรยับ ๆ เย็บ ๆ มันก็เป็นอยู่ประจำชั้นนี้ ๆ เท่านั้น เกิดเป็นหลักธรรมชาติของมันเอง เกิดเองดัดเอง ๆ เช่น อาหารอันนี้ โอ้อันนี้ดีนะ ชอบอันนี้ อันนี้ดีนะ มันดีอยู่ในชั้นนี้เท่านั้น มันไม่ได้ตีเข้าไปหาจิต นี่เรียกว่าชั้นนี้ ไม่มากกว่านั้น ท่านจึงเรียกว่าชั้นล้วน ๆ มันมีของมันอยู่ธรรมชาติอย่างนั้นแหละ ทีนี้ เวลามันสิ้นไปจากใจหมดแล้ว ใจก็เป็น สุญญโต โลภ กว้าง ก็ยังเหลือแต่ชั้นทำงาน พอชั้นดับปั๊บลงไปหมดโดยสิ้นเชิง นั่นละเรียกว่าธรรมธาตุล้วน ๆ อนุภาทิเสสนิพพาน

โดยสมบูรณ์ ชั้นนี้ไม่เข้าไปให้รับผิดชอบเลย สอุปาทิเสสนิพพาน คือรับผิดชอบในชั้นนี้
อยู่นั้นแหละ หากเป็นหลักธรรมชาตีกัน

เราเวลานี้กำลังหมุ่นอยู่กับโลก เรานี้เหมือนกงจักรเหมือนกันนะ พาพี่น้องหมุ่น
เพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขสงบเย็นใจแน่นหนามั่นคงในถิ่นฐานบ้านเรือน ชาติของตน
อุตสาหกรรมอะไรก็ทำไปหมดเลย พยายามสั่งสม พยายามเยียวยารักษาบำรุงกัน
ขึ้น อย่างเวลานี้ทองคำเราขาดคลังหลวงไม่ใช่น้อย ๆ ขาดมากที่สุดทีเดียว จึงได้อุตสาหกรรม
พยายามตะเกียกตะกายทั่วหน้ากัน ให้ได้ทองคำเข้ามาสู่คลังหลวง พอเป็นที่ชุกห้วนอน
ได้สบาย ๆ จึงถือเป็นเรื่องใหญ่โตมากที่สุดทีเดียว เรื่องทองคำในหัวใจของชาติรวมอยู่จุดนี้
หมด ไม่มีอะไรใหญ่ยิ่งกว่าอันนี้เลยเวลานี้แหละ ในหัวใจของพี่น้องชาวไทยเรา จึงต้องพา
กันอุตสาหกรรม

อะไรเข้ามาขัดกับนี่ถือเป็นมหากัณฑ์ มาขัดกับความมุ่งหมายของประชาชนทั้ง
แผ่นดินไทยคือ ๖๒ ล้านคน มีจุดมุ่งหมายที่จะรวบรวมทองคำเข้ามาสู่จุดใหญ่ ซึ่งเป็น
ลมหายใจของชาติไทยด้วยกันทั่วหน้า อันนี้เป็นสำคัญมาก จึงต้องได้พยายามกันทุกคน
ๆ เมื่อเลิกจากนี้แล้วก็เลิกทุกอย่าง เช่นอย่างเทศนาว่าการอะไรอย่างนี้ หลวงตา
ตะเกียกตะกายนี้คือว่าเป็นสายเกี่ยวข้องกับทองคำ น้ำหนัก ๑๐ ตัน ถ้ามีแต่บอกว่า
ต้องการทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตัน ไม่มีสายเกี่ยวข้องก็ไม่เหมาะ เพราะฉะนั้นจึงมีสายเกี่ยว
โยง ในนามเป็นผู้นำอยู่ เทศนาว่าการที่นั่นที่นี้อะไร เกี่ยวโยงกันกับทองคำ พอทองคำ
เต็มที่แล้วอันนี้ไม่ต้องบอก มันขาดสะบั้นลงไปเอง เพราะตะเกียกตะกายไม่ใช่ธรรมดา
ไปด้วยตะเกียกตะกาย พอหมดภาระแล้วก็ทิ้งตมเดียวไปเลย

เวลานี้พวกเราทั้งประเทศ มีภาระเต็มตัวคือน้ำหนักทองคำให้ได้ ๑๐ ตันด้วยกัน
ทุกคน ๆ เราเป็นผู้รักชาติ เป็นผู้รักศาสนา ศาสนาท่านสอนว่าอย่างไร ท่านถือว่าจุดส่วน
รวมเป็นของสำคัญมาก แม้แต่แสดงออกในธรรมทั้งหลายเกี่ยวกับสัตว์โลก ท่านก็ยัง
บอก ความสามัคคี สามัคคี สมคฺคานํ ตโป สุขุ ความพร้อมเพรียงสามัคคีนั้นแล เป็น
เครื่องแผดเผาสิ่งทั้งหลายที่เป็นภัยให้เป็นความสงบเย็นใจทั่วหน้ากัน ท่านถือความ
สามัคคีเป็นสำคัญ อย่าให้แตกให้แยกจากความสามัคคีที่เป็นมงคลอยู่แล้ว ให้อุตสาหกรรม
พยายามทุกคน ๆ อันใดที่มาทำลายความสามัคคีหรือส่วนใหญ่นี้เรียกว่าเป็นมหากัณฑ์
เรียกว่าไฟก็เป็นไฟที่จะเผาโลกได้ ภัยประเภทนั้น เช่นอย่างไม้ขีดไฟก้านเดียว มันจ่อ
เข้าไปนี้เผาได้ทั้งโลก

คนชั่วคนเดียวนี้ทำความเสียหายให้โลกได้นะ เพราะฉะนั้นมันจะเกิดขึ้นในเรา
เกิดขึ้นกับผู้ใด ให้ถือว่าเป็นมหากัณฑ์แก่ตนเองและส่วนรวมด้วยกันทุกคน อันนี้ถูกต้อง
กับเรามุ่งหวังพึ่งกันมา ชาติไทยหวังพึ่งชาติไทย ชาติเขาพึ่งไม่ได้ นะ วันนั้นก็พูดเท่านั้น

แหละ หมาเขาเทศน์แล้ว ให้เขาเทศน์ไปเสีย เราหยุดแหละ ไม่เอาแหละ เอ้า เทศน์ไป
เรื่อยไอ้หยงมิ่ง กูหยุดแล้ว

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com